

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania [...] "M." Spółki z o.o. w O.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
z udziałem zainteresowanych: M. B., M. S., M. Z.
o ubezpieczenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 kwietnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej [...] "M." Spółki z o.o. w O.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 16 lipca 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią, więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w tym stadium postępowania kasacyjnego. Badanie ich na podstawie i w zakresie, przedstawionego w skardze kasacyjnej, uzasadnienia

wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji, że w sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów skargi kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładnia wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd drugiej instancji należy uznać za prawidłowe. Ponadto skarga ta nie wskazuje w dostatecznym stopniu naruszenia wyrokiem Sądu drugiej instancji prawa; uzasadnienie tego wyroku odpowiada wymaganiom art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia.

Odwołujący - [...] „M.” Sp. z o.o. w O. - przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia wystąpieniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a to konieczności wyznaczenia granicy uznawania danego stosunku prawnego za stosunek zobowiązaniowy wynikający z umowy zlecenia lub umowy o pracę, jak też oceny zgodnie z dyspozycją przepisu art. 22 § 1¹ k.p. obligatoryjności uznawania umów zlecenia zawieranych przez strony za umowy o pracę, gdy zawierają one jedynie w części *essentialia negotii* pokrywające się z treścią umów o pracę, przy jednoczesnym pominięciu woli stron zawierających takie umowy i naruszeniu przez sąd orzekający ustawowej zasady swobody zawierania umów; oraz ustalenia czy zgodnie z przepisem art. 22 § 1¹ k.p. przy uwzględnieniu przepisu art. 734 k.c. i 750 k.c., w przypadku braku wystąpienia w istniejącej pomiędzy stronami umowy części *essentialia negotii* statuujących dany stosunek prawny jako umowę o pracę, a jednocześnie występowania w umowie elementów bezwzględnie niedopuszczalnych w umowach o pracę, można stwierdzić, że wbrew woli stron został zawarty stosunek pracy.

Oceniając skargę kasacyjną wniesioną przez odwołującego Sąd Najwyższy nie dopatruje się występowania przesłanek pozwalających na przyjęcie jej do rozpoznania. W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy. Powołane w skardze kasacyjnej argumenty prawne w istocie odnoszą się do kwestii ustalenia faktów lub oceny dowodów, a zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być

zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Treść i kompozycja art. 398³ k.p.c. wskazują, że jakkolwiek generalnie dopuszczalne jest oparcie skargi kasacyjnej na podstawie naruszenia przepisów postępowania, to jednak z wyłączeniem zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów, choćby naruszenie odnośnych przepisów mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76). Zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powoływanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Tymczasem skarżący, pomimo wskazania podstawy naruszenia przepisów prawa materialnego, w rzeczywistości oczekuje od Sądu Najwyższego dokonania ponownej oceny przeprowadzonych dowodów w niniejszej sprawie, celem wykazania, że w niniejszej sprawie nie łączył go stosunku pracy z zatrudnianymi przez niego pracownikami.

Innymi słowy skarga ta kwestionuje wyniki postępowania dowodowego, według którego umowa spełniająca warunki umowy o pracę musi być uznana za taką, nawet wbrew woli stron. W świetle art. 22 § 1 i 1¹ k.p. sąd może ustalić istnienie stosunku pracy także wtedy, gdy strony w dobrej wierze zawierają umowę cywilnoprawną, lecz jej treść lub sposób realizacji odpowiada cechom stosunku pracy. Ponadto w świetle art. 22 § 1¹ k.p. oceny charakteru umowy należy dokonywać nie tylko na podstawie przyjętych przez jej strony postanowień, które mogą mieć na celu stworzenie pozoru innej umowy, lecz przede wszystkim na podstawie faktycznych warunków jej wykonywania.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy - na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. - odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]